

LA IAIA I EL GAS

El matí era tranquil.

El Centre d'Atenció d'Urgències del Gas semblava una olla de pressió.

Els ordinadors jugaven amb els colors de les pantalles que passaven del vermell a verd a mesura que els operadors assignaven la urgència de les dotzenes de trucades que estaven atenent. Les emissores, amb un volum baix per no interferir les unes amb les altres, no per això menys molestes i incordiants, emetien de manera contínua els informes que els operaris comunicaven després de la solució de la urgència. Total... una olla a pressió.

Però això era la cosa normal d'un dia feiner, per tant, un matí tranquil.

Des del lloc privilegiat que era el meu despatx com a responsable del Centre, totes les parets eren de vidre, podia veure tot aquest moviment i atendre les consultes que els tècnics especialistes podien fer-me.

Absort en la meva feina de controlar tècnicament els avisos atesos i el nivell de resolució de les urgències, vaig ser alertat per un senyal que el sistema telefònic enviava al meu ordinador principal, com que una trucada atesa per un tècnic especialista en gas estava durant per sobre dels límits del que seria una atenció normal.

Inicialment, no em vaig preocupar, donant un marge de confiança a la persona que l'estava atenent.

Passats uns minuts la trucada seguia i a través del vidre vaig poder observar que el tècnic anava prenent una postura nerviosa i irritada.

Alçant-me del meu lloc m'hi acosto i li pregunto:

- Hi ha algun problema?

Tapant el micro amb la mà em respon:

- És una senyora gran que avui li han fet la revisió periòdica i en trobar-li una fuita interior li han tancat i precintat el comptador.

- Bé, ja li hauràs dit que avisi el seu llauner perquè li ho repari i així podrem obrir-li el gas de nou.

- Ja li ho ha dit l'operadora i ha demanat parlar amb un tècnic i m'està dient que no té cap fuga i que anem immediatament a obrir-li el gas. Com que m'estic negant a enviar a ningú, m'està demanant parlar amb el meu cap.

- D'acord, passa'm la trucada i ja intento jo aclarir-ho.

Amb l'autoconvenciment que jo arreglaria el tema en uns segons, despenjo el telèfon:

- Hola, soc l'enginyer en cap del centre d'urgències, com puc ajudar-la?

Una veu vella i aspra em va contestar des de l'altra banda del fil de manera enèrgica i enfadada.

- Hola, senyor, soc una dona molt gran i avui han vingut els de la revisió i m'han tancat el gas i jo així sense gas no puc estar.

- Si senyora, segons veig a l'informe dels inspectors, han trobat una fuga a l'interior de l'habitatge, i per això li han tancat i precintat el comptador. Ara heu de trucar al vostre llauner del barri i que us repari la fuga i podrem obrir de nou el gas.

- A no, jo no tinc cap fuga de gas i vull que em vinguin a obrir el comptador.

Em va contestar de manera cridanera.

- Senyora no podem obrir el servei fins que no tinguem l'avís del seu llauner segons ha reparat la fuga.

- Si no venen vostès immediatament a obrir-me el gas, agafo unes alicates i trenco el precinte i ho obro jo. Ben pensat no em fan falta ni les alicates, amb un tornavís puc trencar aquest precinte de filferro.

- Dona no ho pot fer, perquè amb el gas pot causar un accident i perillar la seva vida.

Després d'uns instants de pausa i amb un to més calmat i sarcàstic em va respondre,

- La meua vida? Jo ja soc vella i ja ho he viscut tot i pel que em queda no m'importa morir-me.

- Doncs pensi en el mal que pot provocar els seus veïns si hi ha una explosió.
- Els meus veïns? Tots són mala gent que fan soroll i molesten deixant escombraries per l'escala.
- Bé doncs pensi que hi pot haver nens i podria causar-los danys.
- Els nens no m'agraden gens. Són entremaliats i es faran grans i seran dolents com els seus pares.
- Llavors penseu que si fa mal als altres, la poden portar a la presó per haver causat l'accident.
- Mira que bé! Podré viure els darrers anys de la meva vida sense netejar ni fer el menjar i vivint de renda.
- Però déu la castigarà i l'enviarà a l'infern per aquest pecat.
- L'infern? Si això és un conte dels capellans perquè fem el que ells volen. Ja m'ho diu la meva neta: "Àvia tu no facis cas de ningú i viu com tu vulguis, que tota la resta són enveges". És l'única que m'estima i m'entén.

El fet que cités la seva neta em va donar una mica d'esperança a trobar l'argument que m'ajudés a convèncer l'anciana senyora.

- Senyora imagini la vergonya que hauria de passar la seva neta en anar pel carrer i que la gent l'assenyalés apartant-se'n dient: "mira, aquesta és la neta de la dona que va causar una explosió i va danyar tots els seus veïns". Fins i tot els seus amics s'allunyarien perquè els mals comentaris no els relacionessin amb ella.

Es van produir uns moments de silenci.

- On he de trucar perquè em reparin aquesta fuita?

FI

JOSEMON